

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11
2. เพื่อสร้างสมการถดถอยพหุคูณ ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11 ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ ทศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวล และเซาว์นอารมณ์
3. เพื่อหาตัวทำนายที่ดีที่สุดสำหรับทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 11 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา 2542 จำนวน 400 คน ได้จากการคัดเลือกผู้ที่มีข้อมูลสมบูรณ์ตามเกณฑ์ที่กำหนดจากกลุ่มนักเรียนที่เก็บข้อมูลไว้ 892 คน ที่ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดการกำกับตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการกำกับตนเองในการเรียนที่ วัฒนา เตชะโกมล (2541) ได้สร้างจากกรอบแนวคิดของ Zimmerman and Pons (1986, 1988) และ Pintrich and De Groot (1990) ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 42 ข้อ ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิรินธร จำนวน 100 คน หาค่า

ความเที่ยงโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) พบว่า ค่าความเที่ยงของแบบวัดการกำกับตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเท่ากับ 0.9158

2. แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ จำนวน 21 ข้อ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองที่ จิราภรณ์ กุณสิทธิ์ (2541) ได้สร้างขึ้นจากกรอบการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองของ Wood and Locke (1987) ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ที่ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิรินธร จำนวน 100 คน หาค่าความเที่ยงโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) พบว่า องค์ประกอบที่ 1 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านกระบวนการ (Process self-efficacy) มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.9500 องค์ประกอบที่ 2 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านผลลัพธ์ (Outcome self-efficacy) มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.9237 และค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.9547

3. แบบวัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยอาศัยแนวความคิดการวัดทัศนคติของ ไทรแอนดิส (Triandis, 1971) ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ แบบลิเคอร์ทสเกล จำนวน 34 ข้อ นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิรินธร จำนวน 93 คน และหาค่าความเที่ยงโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.9199

4. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้วิจัยใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ จิราภรณ์ กุณสิทธิ์ (2541) มีจำนวน 60 ข้อ โดย จิราภรณ์ กุณสิทธิ์ ได้ดัดแปลงจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ ทศพร ประเสริฐสุข (2525) ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิรินธร จำนวน 82 คน และหาค่าความเที่ยงโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.9012

5. แบบวัดความวิตกกังวล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบวัดความวิตกกังวลของ สปิกลเบอร์เกอร์ (Spielberger et al., 1983) แบบวัดนี้มีชื่อว่า The State - Trait Anxiety Inventory : STAI โดยนำมาเฉพาะส่วนที่ 2 เรียกว่า STAI Form y-2 (Trait Anxiety) ซึ่งเป็นส่วนของภาวะวิตกกังวล ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิรินธร จำนวน 107 คน และหาค่าความเที่ยงโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.8305

6. แบบวัดวุฒิภาวะทางอารมณ์ ผู้วิจัยใช้มาตรวัดเขาวงกตอารมณ์ของ Schutte และคณะซึ่งได้แปลเป็นภาษาไทยตรวจสอบความถูกต้อง ปรับปรุงแก้ไขโดยรองศาสตราจารย์

ดร. ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 33 ข้อ ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิรินธร จำนวน 100 คน และหาค่าความเที่ยงโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.8782

7. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยศึกษาจากหลักสูตร แบบเรียน และคู่มือวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (อ 016) ที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เรียนได้ ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิรินธร จำนวน 100 คน จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ได้ข้อสอบปรนัย จำนวน 46 ข้อ และได้คัดเลือกข้อสอบที่มีเนื้อหาสมบูรณ์ที่สุดไว้ 40 ข้อ หาค่าความเที่ยงของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยวิธี KR-20 (Kuder Richardson 20) มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.636

วิธีดำเนินการวิจัย

นำแบบวัดการกำกับตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ แบบวัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดความวิตกกังวล และแบบวัดเขาวนอารมณ์ไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ดังนี้

1. หาค่ามัธยิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
3. สร้างสมการถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อหาสมการในการพยากรณ์และหาตัวทำนายที่ดีที่สุดโดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นตัวเกณฑ์ และคะแนนจากแบบวัดการกำกับตนเองในการเรียน (RGU) คะแนนจากการรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ (SEF) คะแนนจากแบบวัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ (ATT) คะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (MOT) คะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวล (ANX) และคะแนนจากแบบวัดเขาวนอารมณ์ (EMOQ) เป็นตัวพยากรณ์

สรุปผลการวิจัย

1. การกำกับตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.1351 การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.1591 และ 0.1786 ตามลำดับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.0250 ความวิตกกังวลและเชาวน์อารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.0491 และ -0.0072 ตามลำดับ

2. ตัวแปรที่มีอำนาจในการทำนายดีที่สุดสำหรับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คือ ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ รองลงมา คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ และเชาวน์อารมณ์ ตามลำดับ ส่วนตัวแปรที่ไม่ผ่านการคัดเลือกเข้าสู่สมการ คือ การกำกับตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความวิตกกังวล ได้สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

$$Y' = .04993ATT + .01381SEF - .03284EMOQ + 12.98004$$

$$Z' = .18826ATT + .12510SEF - .11582EMOQ$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การกำกับตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 11 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.1351 มีความสัมพันธ์กันในระดับที่ไม่สูงนัก ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การกำกับตนเองในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลของการประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียน นักเรียนที่ประสบความสำเร็จด้านการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะประเมินตนเองในทางที่ดี และรับรู้ว่าคุณมีความสามารถที่จะบรรลุมาตรฐานที่ตั้งไว้ให้ได้ ทำให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ภาคภูมิใจ

ในตนเอง เชื่ออำนาจภายในตน และเรียนรู้ที่จะกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยเหตุผลตามเงื่อนไขของสังคม ความสำเร็จจึงเปรียบเสมือนรางวัลหรือแรงเสริมที่ทำให้บุคคลกำกับตนเองให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม (Bandura, 1977: 140-141) ดังนั้นบุคคลที่มีการกำกับตนเองในการเรียนจะมีการเสริมแรงและลงโทษตนเอง และการเสริมแรงด้วยตนเองเป็นเทคนิคการควบคุมตนเองที่มีประสิทธิภาพ ดังเช่น ประทีป จินฉ่ำ (2531) ได้นำเอาการเสริมแรงตนเองไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย โดยการเปรียบเทียบการใช้การเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนกับการเสริมแรงต่อผลการสอบย่อย ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นทั้ง 2 กรณี ในทางตรงข้าม ถ้านักเรียนประสบความล้มเหลวทางการเรียนหรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะประเมินตนเองในการเรียนไม่เป็นที่น่าพอใจ มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนต่ำ ซึ่งจะนำไปสู่การถดถอยหรือเกิดความสิ้นหวังที่เกิดจากการเรียนรู้ (Learned helplessness) เมื่อผู้เรียนไม่มีความคงทนในการเรียนเพราะคิดว่าถึงอย่างไรตนเองก็ทำได้ไม่ดี ในกรณีนี้นักเรียนจะไม่กำกับตนเองในการเรียน (Zimmerman, 1989) นอกจากนั้นการกำกับตนเองในการเรียนสามารถวัดได้จากระดับผลการเรียนหรือคะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Grolnick and Ryan, 1989) นอกจากนั้นผลการวิจัยนี้พบว่า การกำกับตนเองในการเรียนไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ ชัดแย้งกับผลการวิจัยของ วิลเลียม (Williams, 1996) และผลการวิจัยของพินทริชและดีกรูท (Pintrich and De-Groot, 1990) ที่พบว่า การกำกับตนเองในการเรียนสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ทั้งนี้อาจเกิดจากสาเหตุบางประการ กล่าวคือ แม้ว่าผู้เรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแต่ส่วนหนึ่งแล้วผู้เรียนอาจมีการกำกับตนเองในการเรียน มีความต้องการหรือปรารถนาที่จะทำงานให้ออกมาดี มีการตั้งเป้าหมายและกระทำพฤติกรรมเพื่อให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ แต่อาจมีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องกับการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียน เช่น ความยากของวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีการกำกับตนเองหรือมีกลวิธีในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นการกำกับตนเองจึงไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

2. จากผลการวิจัยที่พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 11 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และการรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของพินทริชและดีกรูท (Pintrich and DeGroot, 1990) และของพาเจอร์สและมิลเลอร์ (Pajares and

Miller, 1994) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวทำนายที่ดีในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถอธิบายได้ดังนี้

2.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาทางอ้อม (Indirect strategies) ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนเป็นอย่างมาก (Rebecca L. Oxford, 1994: 37-173) และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เชลล์ ดูแอน เอฟ และคณะ (Shell Duane F. and others, 1989: 91-100) ที่ศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับคะแนนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้ข้อสรุปไว้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียน เพราะเมื่อผู้เรียนรับรู้ว่าคุณมีความสามารถในการเรียน ก็จะเกิดความมั่นใจในการเรียน ไม่มีความวิตกกังวลและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของคุณ

2.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการตัดสินใจเลือกกระทำพฤติกรรมบุคคลจะมีการตัดสินใจตลอดเวลาว่าจะทำกิจกรรมอะไรและสถานการณ์อย่างไร ดังที่ จอห์น แอทกินสัน (John Atkinson, 1960 cited in Rebecca Oxford and Jill Shearin, 1994: 12-28) ที่เชื่อว่า บุคคลจะเลือกเรียนภาษาที่สองเพราะรับรู้และคาดหวังว่าตนเองจะได้ประโยชน์จากการเรียนภาษานั้น ๆ นอกจากนี้ถ้าผู้เรียนรู้ว่าเมื่อตนเองเรียนภาษาแล้วสามารถทำอะไรได้บ้าง เช่น ใช้ภาษาเพื่อติดต่อกับชาวต่างชาติ ใช้ศึกษาหาความรู้ หรือเรียนภาษาแล้วได้รับการยกย่องจากสังคม ผู้เรียนก็จะเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา ซึ่งส่งผลต่อความพยายามในการเรียนเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จในที่สุด ดังนั้น การรับรู้ความสามารถของตนเองจึงเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่กำหนดการกระทำกิจกรรมของบุคคล ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงเมื่อเผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ บุคคลที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถสูงจะมีความกระตือรือร้นและใช้ความพยายามมุ่งมั่นในการทำงานนานกว่าบุคคลที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำ และการที่เขาใช้ความพยายามและความมุ่งมั่นในการทำงานอย่างเต็มที่ตลอดเวลา เขาก็จะมีแนวโน้มที่จะทำงานได้ประสบความสำเร็จสูง โซโลมอน (Solomon, 1984 cited in Bandura, 1986: 394) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถสูง จะมีความพยายามและมุ่งมั่นมากเมื่อเรียนจากสื่อการเรียนที่ยาก ส่วนนักเรียนที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำจะยกเลิกงานที่ทำได้ง่ายเมื่อเจออุปสรรคหรือทำงานที่ยาก

2.3 การรับรู้ความสามารถของตนเองจะทำให้บุคคลมีทักษะความสามารถเพิ่มขึ้นได้ กล่าวคือ บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถสูง เมื่อต้องทำกิจกรรมใหม่ที่ต้องใช้ทักษะย่อยที่ตนเองไม่มีก็จะมี ความพยายามและความคงทนที่จะกระทำกิจกรรม การรับรู้ความสามารถของตน

เอง จะเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้มีการพัฒนาทักษะย่อยเหล่านี้ให้แก่บุคคลได้ (Bandura, 1986: 395)หรือกล่าวได้ว่าบุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองสูงในการทำงานที่ยากและท้าทายมากกว่าที่จะหลีกเลี่ยง (จิราภรณ์ กุณสิทธิ์, 2541)

2.4 บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงหากประสบความล้มเหลวจะมองความล้มเหลวว่าเป็นผลมาจากการขาดความพยายาม ขาดกลวิธีการทำงานที่มีประสิทธิภาพ (Bandura, 1994) เราจะมั่นใจว่าหากแก้ไขสิ่งเหล่านี้ได้เขาก็จะประสบความสำเร็จได้ แม้จะมีอุปสรรคมากมายก็ตามก็จะพยายามคิดหาวิธีการใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหานั้นให้สำเร็จ สอดคล้องกับผลการศึกษาของคอลลิน (Collins, 1982 cited in Zimmerman, 1989: 333) ที่พบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะมีกลวิธีในการตรวจสอบความผิดพลาดในการทำงานได้เร็วกว่า และจะกลับไปทำงานที่ล้มเหลวอีกครั้ง มากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

2.5 บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถสูงจะมีการตั้งเป้าหมายในการกระทำพฤติกรรม โดยคนที่รับรู้ความสามารถของตนเองสูงจะตั้งเป้าหมายที่ยากกว่าคนที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ (Wood and Locke, 1987) บุคคลจะมีแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมจากเป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้ โดยเขาจะพึงพอใจในตนเองเมื่อบรรลุเป้าหมายที่มีคุณค่า และส่งเสริมให้ตนเองมีความพยายามมากขึ้น โดยการไม่พึงพอใจกับการกระทำของตนเองที่ต่ำกว่ามาตรฐาน

2.6 การรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีผลต่อกระบวนการคิดและปฏิกิริยาทางอารมณ์ของบุคคล คนที่ตัดสินใจว่าตนเองไม่มีความสามารถจะคิดถึงแต่ข้อบกพร่องของตนเองเสมอ เกิดความเครียดวิตกกังวลกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่พยายามในการใช้ความสามารถในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ และจะสร้างภาพความล้มเหลวไว้ล่วงหน้า มีปฏิกิริยาทางอารมณ์ต่อตนเองทางลบ เช่น มีความหวาดกลัว เครียดเมื่อต้องกระทำหรือเผชิญสภาพการณ์ต่าง ๆ ทำให้คิดอยู่เสมอว่าตนเองไม่สามารถทำได้ ตนเองด้อย จึงเป็นอุปสรรคอย่างมากในการพัฒนาความรู้ ความสามารถของบุคคล ในทางตรงกันข้ามคนที่รับรู้ในความสามารถของตนเองสูงจะสามารถควบคุมกระบวนการคิดที่จะระบวงวนได้ โดยเขามีความเชื่อว่าจะสามารถจัดการกับสภาพการณ์ที่เขาเผชิญได้ ดังที่ เคนท์และกิบบอน (Kent and Gibbon, 1987 อ้างถึงใน จิราภรณ์ กุณสิทธิ์, 2541) พบว่า คนที่มีความวิตกกังวลต่ำจะมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองและคิดว่าตนเองสามารถควบคุมสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคตได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ แบนดูรา (Bandura, 1986 cited in Pajares and Miller, 1994) ที่กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนอกจากจะมีผลต่อการกระทำพฤติกรรมแล้ว ยังเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลและควบคุมคุณลักษณะ ระบบกลไกในตัว

บุคคล เช่น การรับรู้คุณค่า ความวิตกกังวล เป็นต้น แม้ว่าปัจจัยเหล่านี้จะมีผลต่อการกระทำพฤติกรรม แต่ปัจจัยเหล่านี้จะได้รับอิทธิพลหรือถูกควบคุมโดยการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังนั้น นอกจากการรับรู้ความสามารถของตนเองจะสามารถทำนายพฤติกรรมแล้วยังสามารถเป็นตัวทำนายระบบเหล่านี้ด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นเหตุผลสนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษสามารถเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้

3. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ทักษะคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษเป็นตัวทำนายที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านการคิดเข้าสู่สมการเป็นตัวแรก แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีส่วนใหญ่จะมีทัศนคติทางการเรียนดี เป็นต้นว่า มีวิธีการทำงานดี มีการทบทวนบทเรียนที่เรียนไปแล้วอย่างสม่ำเสมอ มีการจดบันทึกย่อหรือส่งงานที่ครูมอบหมายตามกำหนด และมองเห็นว่าการศึกษจะช่วยให้ตนประสบความสำเร็จในชีวิต ดังนั้น นักเรียนที่ปฏิบัติเช่นนี้มักจะไม่มีปัญหาทางด้าน การเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชลธิชา จินดากุล (2529) ที่พบว่า ทักษะคติต่อ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.5633 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง สาเหตุที่เป็นเช่นนี้สามารถอธิบายด้วยเหตุผลดังนี้

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของแต่ละบุคคลไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและความสามารถของสมองเท่านั้น ยังขึ้นอยู่กับความพยายาม วิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ โอกาสและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อีก ดังผลการวิจัยของ เบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom, 1976: 167-176) ที่พบว่า คุณลักษณะด้านจิตพิสัย ได้แก่ ความสนใจ ทัศนคติต่อเนื้อหาวิชา มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บราวน์ และ ฮอลซ์แมน (Brown and Holtman, 1967) ที่พบว่าทัศนคติต่อการเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าตัวแปรด้านบุคลิกภาพ หรือตัวแปรทางจิตวิทยาตัวอื่น ๆ และสอดคล้องกับ โควเวล และ เอทวิสเทล (Cowell and Entwistle, 1971) ที่พบว่า ทัศนคติทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ เฮมแมน, สมิธ และกลอค (Ahmann, Smith and Glock, 1958) ที่พบว่า ไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนว่าทัศนคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน ประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลทำให้มีทัศนคติต่อครูผู้สอนและต่อวิชาที่เรียนแตกต่างกันไป ถ้ามีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ต่อครูผู้สอนทำให้นักเรียนเอาใจใส่ต่อการเรียนวิชานั้น และมักจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชานั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้ามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนต่อครูผู้สอนก็จะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจเรียนวิชานั้น การเรียนก็มักจะล้มเหลวเป็นส่วนใหญ่ ทัศนคติจึงมีผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียน จึงเป็นหน้าที่ของครู ผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้องที่จะสร้างทัศนคติที่ดีทางการเรียนให้แก่เด็กนักเรียน เพื่อความสำเร็จทางการเรียนและมีพฤติกรรมทางการเรียนที่พึงประสงค์ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ทัศนคติเป็นสภาวะจิตใจที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดและเป็นตัวกำหนดแนวทางการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคล ทัศนคติจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อกระบวนการคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก่อนที่พฤติกรรมจะแสดงออก ดังนั้น การแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจึงขึ้นอยู่กับทัศนคติเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาต่าง ๆ ครูจึงควรที่จะมีความสามารถและมีวิธีการสอนที่ดี

4. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และจากผลการวิจัยนี้พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฉันทนา จินตโกวิท (2522) ที่ได้ศึกษาเรื่อง "การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ตัวแปรที่ใช้ศึกษา ได้แก่ ความถนัดทางการเรียน ทัศนคติในการเรียน นิสัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม" ตัวแปรเกณฑ์ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉพาะกลุ่มวิชาเลือก วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นชั้น ๆ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ในโรงเรียนประเภทสหศึกษา โรงเรียนชายและโรงเรียนหญิงที่เรียนโปรแกรมวิทย์-คณิต และผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิราภรณ์ ภูณสิทธิ์ (2541) ที่ได้ศึกษาเรื่อง "การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยตัวแปรด้าน การกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร" วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.4572 มีความสัมพันธ์กันในระดับที่ไม่สูงนัก และพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้ ซึ่งเวลและคณะ (Sewell and others, 1982) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีตัวแปรใดที่มีอำนาจในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิลส์ (Wills, 1997) ที่ศึกษาตัวแปรด้านบุคลิกภาพว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนด้อยโอกาสที่ประสบความสำเร็จในการเรียนและไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนโดยตัวแปรที่สำคัญคือ อัตมโนทัศน์ การควบคุมตนเอง การเก็บตัวและการแสดงออก และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีนักการศึกษา คลิฟฟอร์ด (Clifford, 1997 cited in Forsyth and Mcmillan, 1981: 49 อ้างถึงใน จิราภรณ์ กุณสิทธิ์, 2541: 83) กล่าวไว้ว่า ความล้มเหลวทางการเรียนไม่ได้ทำให้ผู้เรียนสูญเสียแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สรุปได้ว่า ความล้มเหลวของตนเองที่เกิดขึ้นนี้ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยแรงจูงใจของตนเองและขึ้นอยู่กับความพอใจของตนเองในการกระทำพฤติกรรมและความพอใจในงานที่ทำ

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ อาจเกิดจากสาเหตุบางประการ แม้ว่าผู้เรียนจะมีผลการเรียนต่ำแต่ในบางส่วนหนึ่งแล้ว ผู้เรียนอาจมีความต้องการหรือปรารถนาที่จะทำงานให้ออกมาดี เพื่อให้ตนเองมีคุณค่าเป็นที่ยอมรับนับถือจากผู้อื่น ตามทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow) หรือมีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผู้เรียน เช่น ระดับความยากของงานที่ครอบคลุมหมายให้ทำ อาจมีผลต่างกันเมื่อนักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน หรือนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับเดียวกัน อาจใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ซึ่งกลวิธีเหล่านั้น อาจมีประสิทธิผลที่ต่างกันได้ ดังนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

5. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 11 สอดคล้องกับผลการศึกษาของ เทเลอร์ (Taylor, 1964) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมี

ความวิตกกังวลน้อยกว่า และมีความสามารถในการควบคุมตนเองดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สตีเวนสัน และ อัดัม (Stevenson and Adam, 1969: 24-28) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 4 และเกรด 6 จำนวน 318 คน พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์เป็นลบกับความวิตกกังวล นั่นคือ ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ ถ้าระดับความวิตกกังวลต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูง ในทางตรงกันข้าม ถ้าระดับความวิตกกังวลสูงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต่ำ เนื่องจากความวิตกกังวลจะมีผลกระทบต่อบุคคลในด้านความคิด ความจำ และการรับรู้ กล่าวคือ ความวิตกกังวลจะทำให้เกิดความผิดปกติเกี่ยวกับความคิด ได้แก่ ความคิดในทางลบ ระบบความคิดถูกรบกวน สับสน หมกหมุ่น ย้ำคิด ขาดสมาธิ การตัดสินใจช้า ไม่ยืดหยุ่น ในการแก้ปัญหา ความสนใจลดลง ฯลฯ ความผิดปกติเกี่ยวกับความจำ ได้แก่ อาการหลงลืม ความสามารถเกี่ยวกับความจำลดลง และมีความผิดปกติเกี่ยวกับการรับรู้ (Goldberger, 1982) ดังนั้น นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความวิตกกังวลไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ อาจเกิดจากสาเหตุบางประการ แม้ว่าผู้เรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแต่ในบางส่วนแล้ว ผู้เรียนอาจจะมีผลสัมฤทธิ์สูงด้วยเนื่องจากต้องการที่จะทำงานให้ดีมีมาตรฐานและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

6. จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ชาวน์อารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 11 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผ่านการตัดเข้าสู่สมการเป็นตัวที่สาม อธิบายได้ว่านักเรียนที่มีระดับชาวน์อารมณ์สูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ในทางตรงกันข้าม นักเรียนที่มีระดับชาวน์อารมณ์ต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่เรียนเก่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อาจจะไม่เข้าใจความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ หรืออดทนอดกลั้นต่อสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่มีความยืดหยุ่น ปรับตัวไม่ได้ เป็นต้น และจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าชาวน์อารมณ์สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ โดยผ่านการตัดเข้าสู่สมการเป็นตัวที่สาม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (วารสารพฤติกรรมศาสตร์, 2542: 16) ที่กล่าวว่า ชาวน์ปัญญาและอารมณ์มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน (mutual interaction) เพราะว่าอารมณ์สามารถเปลี่ยนแปลงหรือส่งผลต่อความคิด

หรือแม้กระทั่งสามารถเปลี่ยนความคิดได้ อาจกล่าวได้ว่า ความคิดจะแจ่มใส ชัดเจน ถูกต้องมากน้อยเพียงใด อารมณ์เป็นสิ่งที่มาเกี่ยวข้อง กล่าวได้ว่า รากฐานของความคิด เชาว์ปัญญาของบุคคลเป็นผลมาจากสภาพอารมณ์ จิตใจ ตลอดจนความสมบูรณ์ของสุขภาพด้วย

7. เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษกับทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ และเชาวน์อารมณ์ มีค่าเท่ากับ 0.2331 มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณมีค่าสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในแต่ละคู่ แสดงว่า การใช้ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษและเชาวน์อารมณ์ ร่วมกันในการทำนายแล้วจะได้ผลว่าการใช้ตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งเพียงอย่างเดียวในการทำนาย ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งเพียงอย่างเดียว ดังนั้น การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับดีต้องประกอบไปด้วยการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีผลต่อกระบวนการคิด อารมณ์ การตั้งเป้าหมาย และการเลือกกระทำพฤติกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้านักเรียนมีความสนใจ เห็นคุณค่า ความสำคัญและประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ และมีการรับรู้อารมณ์ ความรู้สึก รวมทั้งมีการรู้คิดของตนเอง ก็จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุปความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการวิจัยครั้งนี้ สามารถอธิบายด้วยกลุ่มตัวทำนายหลัก 3 ตัว คือ ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ และเชาวน์อารมณ์ ได้เพียงร้อยละ 5.43 แสดงว่า ตัวแปรที่นำมาศึกษาเป็นเพียงส่วนหนึ่งจากองค์ประกอบทั้งหมดของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นเรื่องที่จะต้องศึกษาต่อไป เพื่อหาทางที่จะอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ได้มากที่สุด สำหรับความแปรปรวนที่เหลืออีกร้อยละ 94.57 ที่ยังไม่สามารถอธิบายได้น่าจะเนื่องมาจากองค์ประกอบด้านพื้นความรู้เดิมของนักเรียน ภูมิหลังของนักเรียน ความสามารถและวิธีการสอนของครู เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง ตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11 นั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ทักษะคิดต่อวิชาภาษาอังกฤษ เป็นตัวทำนายในอันดับแรกและมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาควรพยายามสร้างสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้ส่งเสริมหรือเอื้ออำนวยต่อการปลูกฝังทักษะคิดที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่นสร้างความร่วมมือระหว่างบุคลากรทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ซึ่งได้แก่ อาจารย์ผู้สอน อาจารย์แนะแนว ผู้ปกครองนักเรียน ฯลฯ ในการส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะคิดที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นควรจัดกิจกรรมเสริม เช่น การจัดนิทรรศการชุมนุมภาษาอังกฤษในโรงเรียน กิจกรรมเหล่านี้จะเปิดโอกาสและส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษให้เป็นประโยชน์อย่างแท้จริง อันจะส่งผลต่อทักษะคิดต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนจะดีขึ้นตามไปด้วย ซึ่งยังผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้น

1.2 ครูอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษต้องตระหนักเสมอว่าตนเองมีบทบาทสำคัญในการสร้างทักษะคิดที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน อันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้น ครูอาจารย์ผู้สอนควรสำรวจทักษะคิดต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนตั้งแต่เริ่มแรกและพยายามหาทางช่วยเหลือนักเรียนที่บกพร่องในคุณลักษณะนี้ให้มีโอกาสปรับปรุงแก้ไขตนเองให้ดีขึ้น พยายามปลูกฝังให้นักเรียนตระหนักในความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ครูอาจารย์ควรประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรอื่น ๆ ในอันที่จะส่งเสริมทักษะคิดที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

1.3 การรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษเป็นตัวทำนายในอันดับรองลงมาและมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้บริหารควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนได้เห็นความสำคัญของการรับรู้ความสามารถของนักเรียนว่ามีความสัมพันธ์และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

1.4 ครูผู้สอนควรได้ตระหนักและให้ความสำคัญในการเสริมสร้างให้นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองอย่างถูกต้อง ส่งเสริมให้นักเรียนได้รับรู้ความสามารถที่แท้จริงของตนเอง ในการเรียนการสอนครูควรให้ผลข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน เช่น การพูดชมเชย เพื่อให้

นักเรียนรู้ว่านักเรียนสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดี การมอบหมายงานตามระดับความสามารถเพื่อให้ นักเรียนทุกคนมีโอกาสประสบความสำเร็จในงานที่ทำ เป็นต้น

1.5 การจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) ให้แก่นักเรียนที่เรียนอ่อนสามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นโดยผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเอง เพราะการเรียนรู้แบบการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) จะเป็นรูปแบบการสอนที่แบ่งเนื้อหาที่ต้องการให้เรียนออกเป็นหน่วยย่อย ๆ ตามวัตถุประสงค์เฉพาะที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน และวัดผลการเรียนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และให้ผู้เรียนเรียนซ้ำจนกว่าจะสามารถทำได้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เมื่อนักเรียนทำได้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้จะทำให้ผู้เรียนรับรู้ว่าคุณสามารถเรียนรู้ได้ ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งในการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเอง ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) จึงน่าจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่ครูผู้สอนจะนำมาใช้เพื่อช่วยเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองให้แก่ นักเรียน

1.6 การกำกับตนเองในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ครูผู้สอนควรส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียน โดยสอนกลวิธีการกำกับตนเองในการเรียน ให้กับนักเรียนโดยสอดแทรกในวิชาภาษาอังกฤษ และมอบหมายงานให้นักเรียนที่เอื้อต่อการใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียน นอกจากนี้คุณแนะแนวควรนำกลวิธีการกำกับตนเองในการเรียนไปจัดกิจกรรมแนะแนว จะทำให้นักเรียนมีความรู้และทักษะในการใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียนและนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

1.7 เนื่องจากความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ครูผู้สอนควรให้คำปรึกษาในการแก้ปัญหาต่าง ๆ แก่นักเรียนเพื่อลดความวิตกกังวลของนักเรียน ครูแนะแนวควรจัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพจิต เพื่อลดความเครียดและความวิตกกังวลของนักเรียนตลอดจนให้คำปรึกษานักเรียนที่มีความวิตกกังวล เช่น อาจใช้เทคนิคการบำบัดทางปัญญา (Cognitive Therapy) เพื่อปรับเปลี่ยนความคิดทางลบที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มาเป็นความคิดทางบวกสำหรับนักเรียนที่มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.8 เขาวนอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ครูผู้สอนควรที่จะส่งเสริมและพัฒนาเขาวนอารมณ์ของนักเรียนควบคู่ไปกับการส่งเสริมทางการเรียน เพราะระบบการศึกษาของประเทศไทยปัจจุบันส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นการเรียนการสอนให้นักเรียน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น หรืออีกนัยหนึ่งคือมุ่งพัฒนาเขาวนปัญญา (IQ) เป็นส่วนใหญ่ ทำให้เด็กไทยเก่งท่องจำ แต่ขาดความสามารถในการควบคุมอารมณ์ คือ ให้

ความสำคัญกับเชาวน์อารมณ์ (EI) น้อย ทำให้เกิดปัญหา เมื่อนักเรียนต้องออกไปประกอบอาชีพ จึงควรมุ่งพัฒนาทั้งเชาวน์ปัญญา (IQ) และเชาวน์อารมณ์ (EI) ไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้ผู้เรียน ประสบความสำเร็จและดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข เป็นบุคลากรที่มีคุณค่า และสร้างสรรค์ คุณประโยชน์แก่ประเทศชาติต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยตัวแปรเหล่านี้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างอื่น ระดับชั้นอื่น ให้ครอบคลุมจะได้ทราบถึงพัฒนาการ การเปลี่ยนแปลงว่าแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางในการ ส่งเสริมหรือพัฒนาคุณลักษณะของตัวแปรเหล่านี้ให้เหมาะสมแก่ผู้เรียนได้

2.2 ควรทำการวิจัยตัวแปรอิสระอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่ศึกษาในครั้งนี้ เช่น ตัว ครูผู้สอน วิธีการสอน ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม สภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อม ทางโรงเรียน ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการศึกษาของบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน กับพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู และเพื่อน เพราะตัวแปรเหล่านี้ต่างก็อาจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนวิชาต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านครูผู้สอน ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่จะดำเนิน กิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นที่น่าสนใจ ช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และทัศนคติ ที่ดีต่อการเรียน

2.3 การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี อยู่ 7 ชนิด ค่อนข้างจะอาศัยเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลนานพอสมควร แต่เป็นปัญหาที่ ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แบบวัดและแบบทดสอบที่นำมาใช้เป็นเครื่องมือที่พัฒนาหรือผ่านการ ปรับปรุงมาจนมีคุณภาพดีพอสมควร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่าเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาด้าน เวลาในการเก็บข้อมูล การใช้แบบวัดหรือแบบทดสอบเพียงชุดใดชุดหนึ่งที่มีคุณภาพดี และเป็น เครื่องมือที่สามารถวัดตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างแท้จริง ก็น่าจะให้ผลที่ เชื่อถือได้ดีพอสมควร